

DE KAST VAN CARA

HAAR KAST VOL VONDSTEN UIT DE JAREN VEERTIG, VIJFTIG EN ZESTIG IS EEN WAAR PARADIJS. CARA HETSON VERSTAAT DE KUNST VAN STIJL EN HEEFT EEN ZESDE ZINTUIG VOOR VINTAGE. ACHTERNICHT MEREL BEM ZOCHT HAAR OP HET PARIJSE MONTMARTRE.

Cara in haar favoriete kledingstuk, een taffeta tea gown uit de jaren veertig

Schilderachtig doorkijkje naar de keuken met gaas ervoor en een lijst eromheen

Jarenvijftig-beautycase

'De lijnen, de vormen, het ongelooflijke vakmanschap van de kleren uit die tijd. Wat mij betreft is dat kunst. En ik ben een kunstverzamelaar'

Het is inmiddels alweer tien jaar geleden dat Cara mij opspoorde in een Amsterdams telefoonboek. Voor die tijd had ik geen idee dat ik een Amerikaanse achternicht had, laat staan een Amerikaanse achternicht die in Parijs woonde. En ik wist al helemaal niets van haar kledingkast, dat geweldige zelfgebouwde ding in haar slaapkamer waarin zich, achter een paar simpele witte gordijnen, zo veel onvermoede schatten schuilhouden.

Ma cousine

Cara en ik komen beiden voort uit een Joods kleermakersgezin, dat aan het einde van de negentiende eeuw in Polen woonde. Haar grootvader was de jongste broer van mijn overgrootmoeder. Ik bevind me dus één generatie verder dan zij. Of 'achternicht' de juiste benaming is voor onze relatie, weet ik eigenlijk niet. Het doet er ook niet toe. Cara noemt mij al sinds onze ontmoeting in haar zwierigste Frans *ma cousine*, en dat klinkt goed. Cara's grootvader, Joe, verliet Polen op jonge leeftijd en kwam met een omweg in New York terecht, waar hij zijn verdere leven kleding maakte en ontwierp. Zijn vrouw, Rose, en hun drie dochters, Claire, Shirlee en Lucy, gingen altijd onberispelijk gekleed. Shirlee, die op foto's van vroeger getuigt van een bijzondere schoonheid, kreeg vier kinderen, van wie Cara de derde is. Cara's oudste zus, Sue, kan zich nog goed herinneren hoe hun moeder haar in

de jaren veertig ophaalde van school, gekleed in de meest prachtige pakken en met zwierige hoeden op. Deze mensen hebben hun modebewustzijn en gevoel voor stijl doorgegeven aan Cara, voor zover ze zelf nog niet genoeg had. Ik ken niemand die woont zoals zij, niemand die zich kleedt zoals zij, niemand die met zo veel gemak de mooiste spullen vist uit een bak met tweedehands rommel waar ik in eerste instantie met opgetrokken neus aan voorbij zou zijn gelopen. Niemand ook die zo vurig de loftrampet kan steken over de voering of de lijnen van een jas.

Andere wereld

Cara's appartement ligt in het hart van het Parijse Montmartre, een buurt die, sinds de film *Amélie* er werd opgenomen, helemaal hip is. Haar straat is vergeven van de textielhandelaars, die hun waar tot ver op de stoep hebben uitgestald. Om bij haar zilverkleurige voordeur te komen, moet je eerst een kleine binnenplaats oversteken en drie donkere, steile trappen op. Vanuit de kleine raampjes boven aan elke verdieping krijg je een steeds beter zicht op de Sacré-Coeur, die boven op een heuvel staat te schitteren. Ben je eenmaal binnen in haar appartement de laatste trap opgeklimmen, dan bevind je je ineens in een andere wereld. Hier vermengt zich praktisch nut met schoonheid op een manier die je maar zelden ziet. →

ELLEeigenstijl

Een van Cara's favoriete kimono's

tekst Merel Bem _ fotografie Inga Powilleit, Annemarine Box (assistent)

Uitzicht op de Sacré-Coeur

De slaapkamer met veel Japanse invloeden

Verdraaid, daar staat-ie: de Gina Bag, gemaakt tussen 1953 en 1955. Cara betaalde er destijds vier dollar voor

Persoonlijke kunstwerken

De Gina Bag

Japans mandje voor take away-gerechten

Schoenenverzameling

Een innig geliefde jas, waarschijnlijk uit de jaren vijftig

Aziatisch topstuk

Cara's klassiek-artiestieke woonruimte, waar zwart en wit de boventoon voeren, is weliswaar niet piepklein, maar ook weer niet zo groot dat ze zich elke armslag kan permitteren. Bovendien verzamelt ze nogal veel, eigenlijk alles wat haar esthetische goedkeuring kan wegdragen. Boeken over fotografie en mode, allerhande Aziatica, antieke pennen, sieraden, horloges – en natuurlijk vintage kleding, met onder meer een stuk of twintig jasjes uit de jaren veertig, schoenen en een groot aantal antieke Japanse en Chinese kimono's. Dit alles mag dan misschien wel strijden om de aandacht, nergens oogt Cara's appartement vermoeiend vol of propperig. Integendeel – het is hier eigenlijk altijd rustig en netjes. Alles heeft zijn eigen plek, alles wordt met zorg behandeld, het ruimtegebrek is elegant gemaskeerd.

gehangen als zij hem niet met haar scherpe oog zo uit een overvol rek had geplukt. Zij zelf heeft een halflang dieprood jasje van Dolce & Gabbana opgeduikeld, plus twee tassen, waarvan een van krokodillenleer met de afdruk van een babykrokodil erop. We hebben ons door halfnaakte homo's in Le Marais geworsteld, een broodje falafel gegeten, en nu drinken we wijn aan haar glazen eettafel, terwijl flarden muziek door het open raam naar binnen waaiëren.

Cara draagt een antiek zwart kimonojasje op een strakke zwarte broek, om haar hals twee grote kettingen van jadegroene kralen. Haar lange bruine haar zit strak in een knot op haar achterhoofd. Ze heeft een opmerkelijk gezicht, het is lang en smal en bleek met grote bruine, amandelvormige ogen. Het is alsof ze dat gezicht op een dag op een schilderij van Modigliani heeft gevonden en heeft meegenomen naar huis, precies zoals ze ooit al haar andere schatten vond en zich eigen maakte. Ze vertelt over haar kledingcollectie, omringd door opengeslagen modeboeken, een geïllustreerde mode-encyclopedie en haar appelrode notebook, waarin haar hele verzameling foto's is opgeslagen. Hoewel ze enige kledingstukken uit de jaren zeventig bezit, zoals een favoriet raffiatopje met zwarte krullende applicaties, ligt de nadruk in haar verzameling op de jaren veertig, vijftig, en de hele vroege jaren zestig. Bij die periode ligt

haar passie, de kleren uit die tijd krijgen van haar het stempel vintage – maar ze haast zich om eraan toe te voegen dat dit haar persoonlijke smaak is. En dan niet vanwege het designerlabel dat erin zit, want om merken geeft Cara niet. 'Ik voel me niet verplicht om iets van Christian Dior te kopen,' zegt ze. 'Ik zou het geweldig vinden, daar niet van, want zijn kleren zijn prachtig. Maar, nog afgezien van het feit dat ze onbetaalbaar zijn, ik koop waar ik verliefd op word: de lijnen, de vormen, het ongelooflijke vakmanschap van de kleren uit die tijd. Wat mij betreft is dat kunst. En ik ben een kunstverzamelaar.' Het rode jasje van Dolce & Gabbana kocht ze vandaag dan ook niet omdat het van Dolce & Gabbana is, maar omdat ze meteen viel voor de stof en de mouwen, die iets langer zijn dan bij de meeste andere jasjes. En bij alles wat ze ziet, vraagt ze zich af: 'Is het beter dan wat ik heb?' Is het dat niet, dan laat ze het hangen.

zeventig in New York vond, waar ze toen nog woonde. Het ding was oorspronkelijk langer, maar de ongeborduurde zwarte zijde aan de onderkant was half vergaan, dus knipte ze de kimono tot een jasje. Ze vertelt hoe haar hart sneller begon te kloppen toen ze op een antiekmarkt, ook in New York, een rode wollen jas vond, die aan het eind van de jaren veertig, begin jaren vijftig werd gedragen tijdens het schaatsen. Hoe ze, een paar jaar geleden nog maar, ergens in Florida een soort Leger des Heils-winkel in liep, instinctief achter een schot dook en onder wat andere spullen een fantastische rechthoekige handtas tevoorschijn haalde, een bijzonder fraai exemplaar van geweven glanzend metaal met een plat zwart, emailen deksel. 'Een tas uit 1953!' roept ze uit. En op de vraag hoe ze dat zo precies weet, laat ze triomfante-lijk een afbeelding zien die ze vond in een boek over zeldzame vintage handtassen. Verdraaid, daar staat-ie: de Gina Bag, gemaakt tussen 1953 en 1955. Cara betaalde er destijds vier dollar voor. Om er *fabulous* uit te zien, zegt ze, heb je echt niet veel geld nodig. Hoe doet ze dat toch? Vrienden hebben haar weleens gezegd dat ze een zesde zintuig heeft, speciaal afgesteld op het vinden van dit soort bijzonderheden uit de modegeschiedenis. Zelf zegt ze het te danken te hebben aan haar scherpe blik en haar gevoelsmatige manier van zoeken, die na al die jaren is geëvolueerd →

Vintageradar

Veel van haar verhalen ken ik al, want Cara, werkzaam als copywriter en schrijver, praat graag en veel over haar 'kinderen', zoals zij haar kleren liefkozend noemt. Maar ik kan ze niet vaak genoeg horen. Ze vertelt over haar allereerste aankoop, een zwarte Japanse negentiende-eeuwse kimono met wit handborduurwerk op de voorkant, de achterkant en de mouwen, die ze aan het begin van de jaren

Cara's charmante keuken

Familiefoto's met onder anderen Cara's moeder Shirlee

Verliefd

Hier zitten we, op een warme zaterdag in juni, de langste dag van het jaar om precies te zijn, wanneer heel Parijs tot diep in de nacht op straat danst op de klanken van het geeft niet wat voor muziek. We hebben vandaag een modetentoonstelling bezocht, en een tour gemaakt langs een paar vintagekledingwinkels waar Cara regelmatig komt en waarvan ze de eigenaars kent. In een van die overvolle winkeltjes heb ik zowaar een prachtige jarenzestigwinterjas gekocht, die er nu nog had

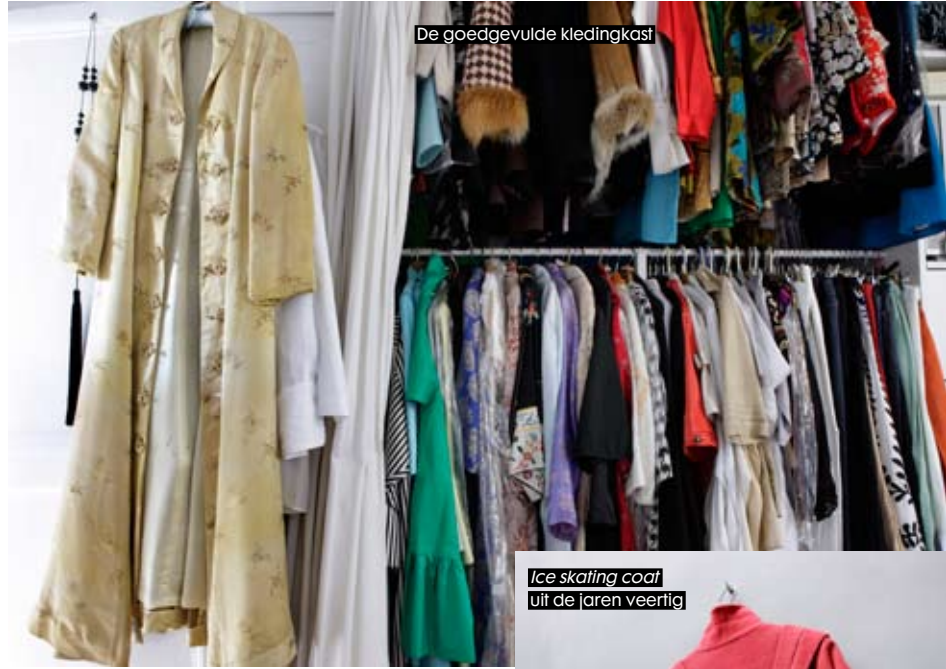
Grappes op het keukenkastje

'De Grote Goochelltruc met de Kledingkast'

Hoekje in de woonkamer met Hollandsch aandoend paneeltje

Links op de voorgrond: een oude couturierkist als bijzettafel

De goedgevulde kledingkast

Ice skating coat uit de jaren veertig

in een soort vintageradar. 'Veel mensen stappen zo'n tweedehands winkel niet eens binnen. Te veel rotzooi, denken ze. En voor een deel klopt dat. Maar de truc is dat je niet kijkt naar wat daar hangt, maar dat je zoekt naar het onzichtbare. Dus je kijkt omhoog, je kijkt omlaag, je kijkt onder, tussen, áchter spullen. Je gaat er drie keer doorheen, vijf keer, want soms zie je iets over het hoofd of je ziet juist ineens iets op een manier die andere mensen niet zien.'

Zo vindt Cara de meest opmerkelijke dingen. Maar wat er daarna gebeurt, is minstens zo opmerkelijk. Ik zou bijna zeggen: dan gebeurt het pas. Het is iets waar ik dol op ben, en waarvan ik na jaren van aandachtige observatie misschien iets begin te begrijpen: de Grote Goocheltruc met de Kledingkast, het beste te volgen vanaf het bed in Cara's slaapkamer.

De truc

Daar zwaaien de witte gordijnen open als bij een voorstelling. Erachter bevinden zich, in twee lagen achter en boven elkaar, en twee, driedubbel op de hangers, de kleren. De schoenen, in plastic hangzakken en dozen. De kimono's, in vloeipapier verpakt in laden. De sieraden, in kistjes en stoffen zakjes. De tassen, die hoog bovenin hun domein hebben. Met de nieuwste aanwinst, zeg een chic jarenveertig-jasje, als basis, trekt Cara trefzeker de ene na

de andere combinatie tevoorschijn. Een simpel zwart T-shirt met lange mouwen, een strakke broek van Zara, enkellaarsjes, originele Hobé-oorbellen – dat alles wordt met gemak gemixt. Ze tovert met sjaaltjes die ze vond op een rommelmarkt, met vestjes uit de jaren vijftig waar ze nieuwe knopen aannaalde, met simpele kralenkettingen die ze opwaardeerde met duur uitziende accessoires uit een furnituurenwinkel. Ze draait haar haren strak naar achteren, zet ze vast met glinsterende haarstokjes van haar *grandma* Rose, trekt een gezicht als was ze de koningin van Sheba – en ze krijgt het voor elkaar om er niet uit te zien als een wandelende verkleedkist, maar als een trotse, ietwat excentrieke, vrouw van de wereld. Zo is Cara, en ik vind het geweldig. Haar manier van kleden, stileren en inrichten, van inventief en liefdevol omgaan met goedkope oplossingen zonder dat ze er goedkoop uitzien, past in deze tijd, ook al doet zij het al praktisch haar hele leven zo. Het verleent haar een ongeëvenaarde authenticiteit, wat uiteindelijk ook precies de bedoeling is.

'Ik hou ervan om dingen te dragen die niemand anders heeft', zegt ze. 'Ik wil niet in dezelfde jas lopen als vijftig andere mensen op straat, zodat ik me deel van de groep kan voelen. Dat kan mij niets schelen. Ik hou van het idee dat ik een individu ben, met mijn eigen gevoel voor stijl.' Waarvan akte. ←

Schoen van de Franse ontwerper Chantal Thomass

Ze tovert met sjaaltjes en vestjes – en krijgt het voor elkaar om er niet uit te zien als een wandelende verkleedkist, maar als trotse vrouw van de wereld